

Doba let 1948 – 1968 byla v Československu plná historických zvrátů a událostí.

I společensko – kulturní scéna procházela v tomto období důležitými proměnami. Od represí let padesátých přes „zlatá šedesátá“ k normalizačním letům sedmdesátým; to vše ve stínu komunistické totality. Vedle oficiálního umění pod diktátem socialistického realismu se zde projevovaly i tendence protikladné, zprvu navazující na předválečnou modernu a avantgardu. Po prosazení zrušení zákazu uměleckých skupin se umělci začali sdružovat do nejrůznějších uskupení, ať na základě přátelských vztahů či společných uměleckých názorů. Mnozí z příslušníků těchto skupin (Václav Boštík, Stanislav Kolíbal, Adriana Šimotová, Eva Kmentová, Karel Malich, Karel Nepraš) jsou dnes považováni za jedny z nejvýraznějších uměleckých osobností českého umění druhé poloviny dvacátého století.

Specifickým fenoménem v umění padesátých a šedesátých let byl ve světě i v našich zemích nástup výrazných ženských uměleckých osobností.

U nás byly tyto umělkyně povětšinou sdruženy v uměleckých skupinách, ale vyskytlo se i pár autorek tvořících na těchto skupinách nezávisle.

Hlavní částí práce jsou portréty těchto umělkyň a pokus o nalezení některých společných témat a aktivit v jejich tvorbě.

Ženské umělkyně zůstaly sice za hlavními mužskými osobnostmi poněkud ve stínu, shodují se však na tom, že vztahy ve skupině byly demokratické a svou ženskou roli nepocit'ovaly nijak diskriminačně. Uplatňovat zde kategorie jako „ženské umění“ je tedy bezpředmětné. Na pozadí příběhů uměleckých skupin i portrétů jednotlivých umělkyň tak práce poodhaluje jak situaci umění v totalitní společnosti, tak možná východiska aktuálně tolik diskutované otázky „ženského umění.“